

Въ къщи всички я наричатъ *страхливка* и ѝ се смѣятъ на ума. Най-много я закача за страха малкото ѝ братче Борисчо.

Но единъ день Лалка искаше да покаже на всички, че тя вече не се бои отъ нищо. Наобѣдва се и отиде сама на поповата градина. Най-напрѣдъ застана отдалечъ и почна да разглежда внимателно *чудовището*. По едно врѣме я побиха тръпки отъ страхъ . . . Да се върне назадъ, ще ѝ се смѣятъ всички ; да върви напрѣдъ, може да пати зло . . .

„Не, нѣма да се върна, ще отида при страшния човѣкъ, че каквото ще да става“, рече си Лалка и пристѣпи нѣколко крачки напрѣдъ.